

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

tens erklæring af 23. februar 1956. Samtidig har den amerikanske regering forpligtet sig til yderligere at stille en lige så stor mængde fissilt materiale til rådighed for organisationen som alle de øvrige medlemsstater tilsammen i tidsrummet indtil den 1. juli 1960.

For Danmarks vedkommende vil medlemskab af organisationen øge vore muligheder for at sikre os atombrendsel, materialer, teknisk viden m. v. Vor tilslutning til organisationen vil således indebære et særdeles værdifuldt supplement til de bilaterale aftaler, vi allerede har indgået med England og USA, samt til vor deltagelse i det regionale europæiske atomenergisamarbejde, der planlægges inden for Den europæiske økonomiske Samarbejdsorganisation, OEEC. For et land som Danmark, der er henvist til at dække næsten hele sit energibehov ved import — således at ca. 20 pct. af vor samlede import udgøres af kul og olie — er det af stor vigtighed, at et internationalt samarbejde som det foreslåede iværksættes om udviklingen af den nye kraftkilde.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende forslag til det høje tings velvillige behandling.

Mødet udsat kl. 12²⁰.

Mødet genoptaget kl. 14.

Forhandlingen om dagsordenens punkt 1-4 genoptoges.

A. C. Normann: Nu har folketinget hørt, hvad tre partier mente måtte være det afgørende for bedømmelsen af dagens situation. Da jeg for min del gav mig til at overveje, hvilke formål denne første principielle debat i det nye folketing efter valget burde have, hæftede jeg mig især ved to ting.

For det første: tilvejebringelse af en større overensstemmelse i opfattelsen af, hvilke handlinger og kræfter der førte til den nye regerings dannelse. Dette er dels rimeligt af historiske grunde, dels nødvendigt af hensyn til, at uklarhed på dette punkt ikke

bør kunne medføre for stor en sænkning af agitationens niveau i den kommende tid.

For det andet: opnåelse af den størst mulige klarhed over partiernes og regeringens hensigter i den nærmest kommende tid.

Der består jo i befolkningen interesse ikke alene for de tre regeringspartiers politik, men i høj grad også for oppositionens holdning. Efter at regeringen har afgivet sin erklæring og fremsat sine lovforslag med henblik på den nærmeste tids aktuelle situation, er det ubesvarede spørgsmål de øvrige partiers stilling. Jeg synes, det er berettiget — selv efter at vi nu har hørt de to ordførere for de ærede partier til højre i salen — at sige, at spørgsmålet stadig er delvis ubesvaret. Medens spændingen i det mindste foreløbig er udløst med hensyn til regeringens planer, venter altså nu befolkningen spændt på at komme til større klarhed over, hvilken nyttevirkning vi kan vente af de to partiers holdning, og da især om de i højere grad end i den afvigte regeringsperiode kan og vil stille deres partier i landets tjeneste.

Med hensyn til regeringsdannelsen, herunder de forskellige partiers større eller mindre harmoni med deres udtalelser før valget — det er et emne, der allerede har været stærkt fremme her i dag — har vi været vidne til en ivrig forpostfægtning i pressen. Jeg tror imidlertid, at vi for at få luften renset bør søge den mest omstridte del af handlingsforløbet verificeret her i folketingets lidt mindre lidenskabelige atmosfære.

Over for den kanonade af bebrejdelser fra presse, fra partifæller, fra erhvervsledere og andre, som venstre nu udsættes for, fordi det forspildte mulighederne for en ren liberal regering, over for al den bitterhed, der strømmede venstres formand i møde fra forbitrede og skuffede mennesker, fremkom det ærede medlem hr. Erik Eriksen til sidst i denne presedebat med den forklaring, at det radikale venstre under regeringsforhandlingerne havde stillet sådanne vilkår — og det ærede medlem lagde ikke skjul på, at han tænkte på politiske vilkår — at venstre ikke kunne være tjent med at basere sin eksistens på vort tilsagn om grønt lys. Denne debattens sidste nødhjælps-